

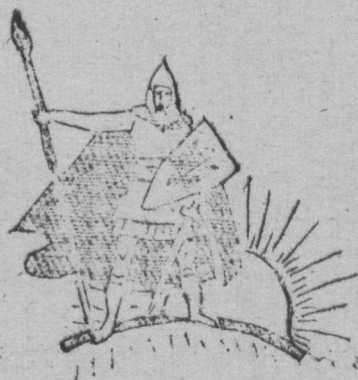
архив

ЗА МАЙБУТНЄ

UKRAINIAN WEEKLY „FOR THE FUTURITY”

.. "Так доверши ж до краю тую зраду,
розбий, розсїй нас геть по цілім світі,
тоді, либонь, журба по ріднім краю
навчить нас, де і як його шукать.
Тоді покаже батько своему сину
на срібне марево у далині
і скаже: "Он земля твого народу,
Борись і добувайся батьківщини,
бо прийдеться загинуть у вигнанні
чужою-чужинцею, в неславі.."

Леся Українка.

Р І К І І .

Ч И С Л О 2 .

Ф Ю С С Е Н , 24 . 2 . 1946

УКРАЇНСЬКИЙ
Б.....
МУЗЕЙ-АРХІВ

...Коли б кайданів брязкіт міг ударить
 Перуном в тії заспані серця,
 Спокійні чола соромом захмарить
 І нагадять усім, що зброя жде борця;
 Коли б та зброя здійнялась до бою,
 Загомонила б так, мов туча градова,
 Тоді б замовкли вже самі собою
 Кайданів брязкіт і такі слова...

Леся Українка.

Поезія боротьби за Волю

/До 75-ліття з дня народження Лесі Українки/

Ляриса Косач уродилася 26 лютого 1871 р. в хуторі Колодяжному близько села Звягель коло Новгорода Волинського. Дбайлива опіка та виховання матері Олени з Драгоманових /Пчілки/, по сама була письменницею та свідомою українкою та сприятливі домашні умовини вже в ранньому віці розбудили її поетичного духа.

Свою поетичну діяльність розпочинає трьома своїми поезіями, друкованими в "Зорі", маючи тоді ледви 12 років. У той же самий час зачинається її особиста трагедія - чахотка легенів.

Шукаючи ціле життя порятунку для свого здоров'я по різних закордонних курортах, перебуває довший час на Кримі, Кавказі, в зелені: Карпатах, далі в Німеччині, Австрії, Болгарії, Італії та Єгипті. Постійна мандрівка по чужині не відриває її від праці для батьківщини, яку вона так гаряче любить і за якою так турботиться на чужині:

"...а в серці тільки ти,

Єдиний мій, коханий рідний й краю!"

У 1907 р. виходить за мій за відомого українського етнографів та музиколога Климента Квітку. На подружнім життєм не втішається я досго. Невблагана недуга скосила м'є одожене, повне запалу, любови та невимушеної праці, життя. /- 19.7.1913 р.

Любов до України, до свого поневоленого народу, протес...

гніту, заклик до чинної боротьби з гнобителями - ось головна риса поетичної творчости Лесі Українки. Безмежна ідейність та саможертвенність, віра в перемогу правди, бойовий дух, а при цім глибокий ліризм, зачарований в різномодність стилю, жанру та тематики поставила Лесю Українку на відповідному місці не тільки в українській літературі, але й в історії українського національного відродження.

"Від часу Шевченківської "Поховайте та вставайте, кайдани порвіте" Україна не чула такого сильного, гарячого та поетичного слова, як з уста цієї слабосилої, хворої дівчини", - писав Іван Франко про поезії Лесі Українки в той час, коли вона ще не стояла на вершинах своєї поетичної творчости.

Леся Українка багато відчувала політичний гнів, в якому тоді сипнівся український народ. Тому по...

"Ми мавіть власної не маєм хліба,
 Все відкрите в нас торомини класарина,
 Не нєм, обідраним навільником, каведе,
 Речоний гордес: "мій дом - мій хрэм!"
 тому в Україні

"Палають стравні, незагойчі рани..."
 тому:

"Там безупину лютє стравна, навсипуна відре,

Люди там гинуть у тяжкому, лютому бою,
 Крив там не длаться, ганус тем
 смерть пострайна..."

А кат

"...посилає на роботу люд, —
На ту страшну єгипетську роботу,
Що має вславити царське імення..."

Та годі служити власного на-
роду. Бойовими сурмами грають натхне-
ні слова Лесі Українки по цілій ши-
рокій Україні та будять народ зі-
сну. Годі тільки плакати, квилити,
як немовлята, бо:

"...Що сльози там, де навіть крові
мало!"

Та хоч судьба борців:

"Вигнання, муки, нерозривні пута..."
то:

"Хай ми хоч раз заговоримо громом
Так, як весняні хмари!"...

Кожний мусить тямить, якщо
"Не ми уб, ем, то нас вони уб'ють"...
то все таки

".....наша смерть
Научить інших, як їм треба жити..."

Борці, повні св'ятої жерт-
венності, борці незломні в вірі
своїм ідеалам аж до смерті — ось
герої, оспівувані Лесею Українкою.

Лесья Українка не тільки в
своїх поезіях оспівує Україну, її
лихоліття, але також і в її драма-
тичних творах головною темою є У-
країна. Хоч сюжети в драмах є з
життя старинних східних народів,
далеких нам, та в них змальовує во-
на близьку нам та сумну україн-
ську дійсність. Коли нас нічого не
навчила історія, коли нам нічого
не говорить пролита кров борців-ге-
роїв, коли нічого не кажуть могили
по всій Україні, то

"...розбий, розсій нас геть по ці-
лім світі,

Тоді либонь журба по ріднім краю
Навчить нас, де і як його шукать..."

Коли б так брязкіт кайданів,
по скували Батьківщину, могли збу-
дити цих байдухів...

.....коли б могли
Вони збудить луку і розтродити ра-
ни

В серцях людей, по мохом поросли..."

Тоді:

"Упухне божий гнів,
Минеться кара божа,
І встане велетень тоді,
Розправить руки грізні,
І вмить розірве на собі
Усі дроти залізні..."

Б.І.Д.

Слово, моя ти єдина зброє,
Ми не повинні загинути обоє,
Може в руках невідомих братів
Станеш ти крапим мечем на катів!

Лесья Українка

oo

НАША ЕМІГРАЦІЯ

Якщо ми здаємо собі справу,
які завдання має українська сучас-
на еміграція, то тут треба застано-
витися, чи життєві обставини самих
же емігрантів дозволяють на вико-
нання цих завдань.

Може хтось мав нагоду побу-
вати в бараках наших емігрантів
20-тих років, приміром хоч би в Ка-
ліші. Як улітку, так і зимою жили
люди в дерев'яних бараках; темно,
вогко, причіпки влади, причіпки во-
рожого населення, важка боротьба за
хліб насущний... Все це не було спри-
ятливими умовами до праці. Та все
таки на запит, чи та еміграція спов-
нила свої завдання — треба відпо-
вісти: так! Шкільництво від початко-
вого до високого давало необхідне
знання як теоритичне, так і практич-
не сотням, а то й тисячам емігрантам
різного віку. Театри, хори, балети, куль-
турна праця — пропагувала україн-
ську справу серед чужинців. Культур-
но-освітні установи, випуск цілого
ряду фахівців з теоритичним і прак-
тичним знанням, заактуалізованню у-
країнської справи серед чужинців —
оце підсумки еміграції 20-тих ро-
ків.

Коли такі досягнення мала пер-
ша еміграція, то мусимо мати до себе
більші вимоги ми — тепер. Шлях про-
міщений. Українська справа заактуалі-
зована, хоч би й тільки політичними
обставинами. Візьмим життєві обста-
вини. Турботи про власне, чисто фізич-
не існування, обмежені до мінімуму,
не так, як в двадцятих роках. Отже,
вес' час, всю енергію, все знання
можна вложити у виконання наших зав-
дань... А на ділі?

Кожна армія, перед тим хоч би
найбільше дисциплінована, в час від-
вороту деморалізується, розкладається.
На це вже складаються психічні
елементи. Ми, українська еміграція,

відступали не як якась військова одиниця, зв'язана військовими приписами та карами, а як частина народу. Отже є самозрозумілим, що у нас теж мусів проявитися цей розклад, деморалізація. Це явище природне і з ним треба боротися; воно тим більше мусить нас насторожити, що цей розклад у нас за скоро проявився; тим радикальніших треба вжити заходів. Ця наша молода еміграція пережила вже різні потрясаючі події, які коштували десятки людей життя, та, врешті, життя якось устabilізовалося, і тут треба б надто не страчений силою обставин час.

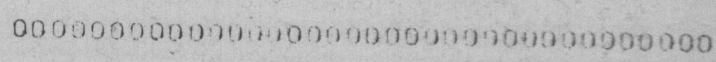
Більшість наших людей осілося в таборах під опікою УНРРА, яка дала нашим емігрантам приміщення - дах над головою, забезпечила одягом, світлом та харчами. Багато з нас стративши зв'язок з рідним краєм, пораз більше піддається процесові розкладу. У зболілі серця вкрадається зновіра, ... життя "дешевим коштам" розділило людей, спрямувало на шлях паразита. Надмір вільного часу, який багато людей не знає чим заповнити, багато з лінивства не хоче нічим його заповнити, створив порожнечу духову. Та порожнеча - це протиприродне явище і тому, йдучи по лінії найменшого опору, кожний заповняє її, як йому вигідніше. Торгівля - зливання коштом своїх таки опівбратів, користуючись їхньою безпорадністю або скрутою, піятика, гра в карти та інші такі "чесні заняття" - втискуються в цю духову порожнечу. Таборові сплітки та вразливість на вістки "пантомімових радіостанцій" централізують доокруги себе всю їхню увагу. Антагонізми поодиноких людей підтягаються під політично-ідеалогічні програми. Родяться нові "партії" з новими "провідниками" зацікавлення яких є обсяджувати відповідальні пости не факхівцями, а партійними підлизнями. Виникають різні нові проблеми, як от прим. "проблема" "східняків" та "західняків". Повстають різні прим. "рецепти" полагодження цієї "проблеми і т.п. Голос критики чужонацької "проблеми" зацитькається голосним криком /здорові груди! / або "новачними" аргументами... погрозами, інсинуаціями, наклепами, носими. Здорова критика мусить

втихнути перед такими "аргументами". Хоч заглушується галасуванням горланів, є не багато людей з громадською відвагою говорити правду в очі.

Витвір легкого та вигідного таборового життя - психологія гнилого сибарита - намагається знайти теж і легку розв'язку державно-національній проблемі. Тверде життя в праці, боротьба за ідеали - це для цього сибарита грізне марево, що забирає йому сон з очей. На згадку, що десь там в ріднім краю летиться кров, падають юнацькі голови на побоевищах, серце його завмирає. Не з жалю, а зі страху. А йому так би хотілось почувти, по він герой. Цей "титул" так йому хочеться мати! Во мав уже різні!

Психологія розперезаного раба не знає стриму. Коли він переконався, що говорити вільно все й за це не карають /як колись було/, зачинається "політикування". Тут уже не має йому стриму. Нема ніяких святощів, немає ніяких цінностей, нема "великих батьків" є тільки він, розперезаний раб, загрузлий в моральному багновищу. Дарма, він тільки - "великих предків" правнук поганний.

Ігор Роман.

Дещо зі статистики

/-І/ Після урядової статистики, у другій світовій війні загинуло 55 мільйонів людей. На жаль по не можемо подати конкретних числових даних про кожний нарід. Послугуємося матеріалом, в якому не всі дані, й не про кожний нарід, є це зібрано. Подаємо цікавий те, по могли ми зібрати; отже:

Держава	Скількисть	Який % статистичних утрат усіх людських втрат:
СССР	21 000 000	39,6%
Польща	6 000 000	11%
Німеччина	4 000 000	8%
Англія	1 480 000	2,6%
ЗДІА	1 070 000	1,9%
Бельгія	60 000	0,15%
Філіппіни	80 000	0,05%

Тут це не маємо відомостей скільки втратили, прим. Японія, Франція та інші, в тих 55 мільйонах. Коли б взяти Україну окремо від СССР, то, за урядовою статистикою, Україна втратила в часі

цієї війни 11,5 мільйона населення. Коли ми від цієї цифри віднімемо 3 мільйони на національні меншини, яких німці вигубили за час свого пе-

ребування в Україні, то український народ поніс у цій війні людських жертв на 8,5 мільйона душ, що становить 16% усіх втрат, понесених світом у цій війні.

ПРО УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКИХ

Соціально-гуманітарний Комітет ООН розглядав справи втікачів. Представник України Микола Бажан твердив, що в таборах є багато втікачів, що зуть себе українськими націоналістами. В західній Німеччині вони навіть мають свою газету, що боронить справу т.зв. визволення України. В авгзбурзі є табір, утримуваний УНРРА, де живуть ці націоналісти. Бажан вимагав далі, щоб не піддержувано жодних утікачів, крім еспанських.

У зв'язку з цим львівський щоденник "Вільна Україна" вмістив статтю Михайла Рудницького під назвою "Ім не уникнути кари". У статті автор обговорює виступ Бажана, а далі накидається на українських націоналістів, які, мовляв, прикриваючися

боротьбою за самостійну Україну, співпрацювали з німцями. Автор гостро критикує діяльність бандерівців та українських визначних діячів Бандеру, Донцова, Кубійовича, А.Лівицького, Мельника й Семененка, що, на його думку, повинні бути поставлені перед суд української советської влади.

/За газетою "Час" ч.7.з 17. лютого 1946./

XX

"Народ наш, мов дитя сліпее зроду,
Ніколи світа-сонця не видав,
За ворогів іде в огонь і в воду,
Катам своїх поводарів оддав."

Леся Українка.

Доля письменника

Того жахливого для України року тихо вмирав у Києві, на Лук'янівці, неперевершений знавець душі української дітвори й юнацтва, український Дікенс - письменник Степан Васильченко.

Умирав, виснажений ціложиттєвим напівголодним існуванням, повільною, голодною смертю. Отже був у повній свідомості, необтяжений передсмертними гарячковими мареннями.

Передчутачи прихід останньої хвилини, з сумом проговорив:

-Хоч би мені перед смертю бодай побачити шматочок українського села...

Письменник прожив на світі 61 рік, з них понад тридцять років віддав на службу рідній дітворі, учите-

люючи в сільських школах, а останні роки в київській школі імені Ів. Франка. Не мав більшої родини, і не було кому, та в той час і неможливо було вволити передсмертне бажання умируючого.

Та того мало. Не було кому подбати і про брешні останки співця "Моцарта", "Свекра", "Чорних маків", автора "Мушкетерської арифметики", "На перші гулі" і багатьох інших.

Управа Житлокоопу, на обов'язку якої було стягати до міського моргу численні трупи - жертви лихоліття, спровадила тіло небіжчика, - либонь рудими гринджолятами, - до моргу. Там його кинуте до купи сотень трупів таких самих нещасливих небіжчиків.

Лише десь третього дня по тому українська громадськість Києва,

*) Краї з прекрасних творів письменника.

Вісті з України

Як подає закордонна преса, в київській тюрмі, де перебувають всі заарештовані греко-католицькі єпископи Галичини та Карпатської України, помер Преосв. др. Косио Сліпий, митрополит греко-кат. церкви, заарештований у Львові 11 квітня 1945 р.

Натомість УПС повідомляє, що проти митрополита Сліпого виготовляють більшовики великий процес. Його мають обвинувачувати в тому, що він отруїв /?!!/ митрополита Шептицького, щоб самому зайняти його місце, та по співпрацював з німецькими фашистами. Далі за повідомленням УПС йде проти греко-католицької церкви в Галичині далі завзята нагірка. Більшовики вживають всіх способів, щоб дискредитувати в очах вірних ієрархії єпископів та священство. Вершиною усього є обвинувачення митр. Сліпого в отруєнні митр. Шептицького.

Більшовицька преса широко розписується про те, що всі греко-

католицькі єпископи та багато священників були гестаповськими агентами або донощиками.

х

За вістками советської преси розроблено план розбудови міста Львова. В середмісті має бути велика площа, далі палата культури, далі мають влаштувати етнографічний парк Західної України на просторі 100 гектарів, збудувати кілька парків разом, український театр, залізничну станцію та інше. Розбудова Львова має тривати коло 6 років. За Львовом має прийти черга на інші міста Західної України.

х

У закордонній пресі знаходимо чимало звісток про те, що в Україні останніми часами поширюється недуги в страшний спосіб. Особливо панюються тиф та туберкульоз. Сприятливим ґрунтом для поширення недуг є брак відповідних медичних приміщень, загальний голод, нужда, брак лікарів та ліків.

х

дизнавшись про смерть талановитого свого земляка, заповзялася влаштувати небіжкові в тих умовах безоглядного терору проти української інтелігенції, можливі похорони. Довго довелося друзям і знайомим письменника порпатися в купі трупів у морзі, поки розшукали шукане.

Ще за кілька днів відбулися похорони, в яких узяли участь небагато друзів та тих, хто схилився перед тамантом сина землі української, високообдареного письменника Степана Васильчука...

Ось од тих друзів був і поет Микола Вороний.

Про передсмертне бажання небіжника він знав від присутніх в останні хвилини, чи, може, й сам був присутній.

Серце поета не стрималось. Перед отвертою могилою, вдивляючись, може, проникливим поетичним зором у далеку дорогу, якою вирушив від

нас його друг, земляк і співбрат у творчості, Микола Вороний прилюдно повторив слова небіжника про шматок українського сага, пов'язавши це в своїй промові з тяжкими обставинами, в яких жив і скнав неабиякий талант.

Другого дня, повернувшись додому з праці /Микола Вороний працював тоді в київській опері, як завідувач літературної частини/, поет застав у себе на столі короткий наказ: «Протягом 24-х годин зашифти мені України і виїхати на досмертне заслання до Алма-Ати - в Середній Азії!»

Наказ виходив від РПУ - так тоді звалася та установа, що пізніше її переіменовано на НКВД, і не підлягав ніякому оскарженню, ніякій до нікого апелляції...

Вороний мусів наказ виконати, а по дорога до Алма-Ати лежала через Харків, а столиця й уряд тоді те були там, то вигнанець і зупинився в Харкові, щоб спробувати якомось свою долю

Ловіть злодія!

/Замість рецензії/

Загарбники-імперіялісти в пошуках "життєвого простору" року 1942 захопили були значну частину України з золотoverхим Києвом. І всіма силами своїх продажних писак-газетярів намагалися довести, що Київ - споконвічне... німецьке місто!

В найбільшій своїй газеті "Дас Райх" десь улітку 1943 р. нім. загарбники подали чимало "історичних розвідок" на цю тему. Ті писання були ілюстровані фото-знімками київських святинь, між іншим - собору св. Володимира і церкви св. Андрія Первозванного - краси і гордості української столиці.

Церкву св. Андрія будував, як відомо, славетний італійський архітект Росстрелі.

А тимчасом німецькі загарбники під тими знімками надрукували, що то - зразки... старовинного німецького церковного будівництва...

-Ловіть злодія! - сам собою зривався обурливий поклик з уст

кожної чесної людини, до рук якої потрапило те число провідного органу націонал-соціалізму. І мимохіть згадувалось: До нахабного визнання Києва своєю власністю не додумався був азіят - московський /чи суздальський?/ князь Андрій Боголюбський, який року 1169 завдав Києву страшних руйн...

Не додумався до того й другий азіят - татарський хан Батий, руйнуючи Київ року 1240-го.

Обидва ці напасники, наскочили, понизили, поплондрували і ганебно втекли - той у свої азіятські степи, а той - у похмурі північні простори.

х

Пізніше, коли, волею історичної долі, Україна з золотoverхим Києвом підпала під ярмо московського царизму, продажні писак /уже не газетярі, а й поети. /намагаються украсти Київ у українського народу.

Впродовж XIX ст. по всіх хрестоматіях у школах колишньої Росії

полегшити. Бодай уже тому, що він же, повнотою амнестований емігрант з років 1919-20-го, повернувся на Україну року 1926-го і цілком легально і до влади лояльно працював, як урядовець, у державній установі - опері, він же був автором перекладу пролетарського гімну "Інтернаціонал" на українську мову...

Двадцять чотири години - замалий час на інтерв'юванні в таких справах, яку хотів полагодити поет Никола Вороний. Та тягар наказу не давав йому часу на роздумування.

Прибувши до Харкова, кинувся Вороний, ніде не зупиняючись, до телефону. Нестерпно-довго добивався до всіх "власть імущих" і, нарешті, якимось справді чудом долетів до голови уряду - небішка тепер - Панаса Любченка.

Видними-назавичайними за-

ходами, погастило Любченкові добитися для автора перекладу "Інтернаціоналу" /єдиний мотив уласкавлення! /зменшення кари. Досмертне вигнання замінено на вигнання на три роки, і не в Алма-Ату, а, на власний вибір, - аби за межі України, без права повороту до більших українських міст...

В хвилину, коли поет уже знав про таке уласкавлення і поспішав на поїзд, щоб точно за 24 години від означеного в київському наказі терміну зникнути з терену України, я зустрівся з ним на Сумській вулиці, де він нетерпляче чекав автобуса.

Похвпцем, за кілька хвилин, він розповів мені нещасливу історію з його промовою над могилою Васильченка і, глибоко зітхнувши, сказав:

-А знаєте, доводиться позаздрити небіжчиківі Васильченкові...

-Та по ви, Миколо Кіндратовичу? В чому річ?

/а значить і по школах України, бо освіта була єдина/ невідмінно друковано поезію А. Хомякова "Київ", де автор запевняє, що Київ - то ніяке, мовляв, українське місто, а "русской слави колыбель"/колыска російської слави/:

"Слава, Київ многовечный,
Русской славы колыбель.
Слава, Днепр наш быстротечный,
Руси чистая купель..."

І далі: "Знаем ми: в века бгдне,
Б древною ночь і мрак гллубок,
Над тобой блеснул Россий
Солнца вечного, восток."
Історичні події перших десятиріч ХХ віку нібито показали і німецьким націонал-соціалістам-загарбникам і всьому культурному світові, що Київ - таки українське місто.

А тимчасом є те десь люди, яких історія зовсім нічого не навчила. Перед нами "Табель-календарь на 1946 год." "Посев" Охайно, циклостилчним способом, видана книжечка на 12 сторінок. На кожній сторінці календарні дані за місяць святці, і - все, як належить. На

зворотних сторінках - поезії - непоганий вибір з російської поетичної скарбниці.

Але ось під місяцем "Севралею" /лютий/ подано повною цілію той, згаданий нами, ура-патріотичний, загарбницький вірш А. Хомякова - "Київ"...

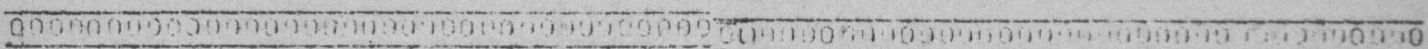
Хто, де і коли видав цього календаря і чому його продавати, з самого календарика не видно. Але продають його в таборі вигнанців у Юссені року 1946-го... Може й так, як то було з церковними образками - тими самими, які в один день у того самого продавця можна було придбати - раз за 10 марок, а вдруге вже - по 20 марок за прибірник...

-Ловіть злодія! - хочеться гукнути так, щоб почули, нічому історією не навчені, видавці брехливої календарної макулатури.

Петро Мнівський.

XX

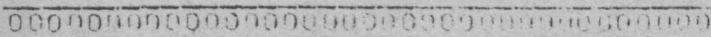
Хором земля й небеса:
-Благословенні до віку,
Хто себе кров'ю випив
В книгу безсмертя велику.
С. Плузник.

-Бачите, його муки вже скінчилися, а наші...

Павло підсунув до зупинки автобусу, і автор мемуарного "Славян-33" поспішився сісти, щоб часом не збіглись на поїзд і не наравитися ще раз на якийсь наказ...

Ольгерд Ворон

"З боротьби Українців проти зайвкців у російській війні."

Ніх такої назвою американський український часопис "Новий Мисль" ч. 12, умістив величезну помітну увагу українського визвольного руху під час другої світової війни. Там розповідається про діяльність українців на фронті та в Україні. Були великі раз у наші історії, безсмердньо народившись прихотом Хмельниччини.

З одного боку, посушення до країнних землі ініту безгравства, винищування злого, по українське, з другого - безприкладна готевість найширших народних мас боронити свого життя й своєї землі перед ворожими нападниками. Рови світової війни, по велася на українських землях і за володіння над ними між двома найсильнішими на європейському сході державами була роками найтяжчої проби, яка не тільки, го не змівечила, але й зигвертувала та об'єднала український народ під прапором ідеї Соборної Самостійної Держави."

/8в тимчасовом "ЧАС" ч. 7. з 17. 2. 1943./

Личи боротись - значить жити.

Іван Франко.

Довкруги справи українських біженців.

/УПС/Знана американська шпешменниця і член палати послів у Вашингтоні Клер Лус зі стејту Канастот двічі вже виступала перед конгресом у Вашингтоні з острою критикою політики в Європі супроти насильно вивезених осіб /ДП/. Зокрема в другому своєму виступі вона заступалася шире за українськими емігрантами. Пані Лус була недавно в Європі, відвідала табори в Німеччині та з власної обсервації знає страшенно горе українських жертв війни і советське посягання на їхню волю й життя.

Змалювувачи положення українських збігців, яким грозить смерть, або каторга, коли б їх змусити повернути в Советський Союз, Лус заявила: "Українці, не мачки свого правительства, визнаного якимнебудь великодержавою знаходяться у вилково трагічному положенні, бо Совети домагаються їхньої видачі." /"Америка" ч. 126/

Недавно головний командувач американськими збройними силами в Європі ген. Мак Черні заявив, що американці муситимуть переселити з американської окупаційної зони Німеччини 250 000 бездержавних осіб, або осіб іншого роду, що не повертаються додому. /Наше життя-ч. 8./ Під божественними прапорами уміти також українців.

Далі цей самий генерал заявив, що закони про емігрантів не достатні і щоб визначити когось як емігранта, дана особа мусить усталити свою державну приналежність.

У 7.ч. газети "Наше життя" поміщено статтю старшини УНРГА П. М. Карпентер, яка недавно їздила до Англії та була в Лондоні в Українським Допомоговим Бюро. У своїй статті П. Карпентер пише між іншим: "...я довідався, що вже налягано зв'язок з великою кількістю українських таборів на англійській зоні, але їм було дуже тяжко зв'язатися з таборами американської зони..."
Доді:

"...Тоді я їм розповіла все, що знала про Мюнхен, Фюссен, Зонтгофен, Новий Ульм, а також про наші два табори в Аугсбурзі, і ми зразу прикололи на ті місця прапорці на мапі..."

...На кога думку цю подорож /подорож секретаря Лкр. Допом. Бюро по Німеччині - ред./ він зможе розпочати не рвніше, як у лютому місяці, але це не завжди певне..."

Центральне Українське Допомогове Бюро в Лондоні стало тепер центром всієї допомогової акції. Дому підпорядковуються Українські Центр. Допомогові комітети Великобританії, Аргентини, Бельгії та ін. Головою ЦДБ є сорник летунства В. Панчук.

Завдання ЦДБ є: 1/зв'язок зі всіма урядовими, півурядовими й добродійними організаціями на терені Бел. Британії; 2/інформування світа про стан українських біженців; 3/боротьба за визнання українських емігрантів на політичних емігрантів; 4/інтервенції у відповідних чинників у випадках насильства і безправ'я щодо українських біженців у західній Європі; 5/допомога українським емігрантам; 6/допомога емігрантам розшукувати родичів в Америці; 7/реєстрація всіх українських емігрантів у західній Європі; координування праци поодиноких допомогових комітетів.

бод. -

XX

З Німеччини:

Дя сповіщенє урядової газети Військового Управління для повіту Фюссен /4.7.317.2.43/ надання на початку березня знесу допущене на цілу американську окупаційну зону. Так само вступило в частковий обіг грошені парокати до суми 1 000 Рм на цілу американську зону.

У тій самій газеті є повідомлення, що всі особи, які хочуть користуватися емігрантським абетром Б. Ю мусять попередити свого віддіду намісничого до рід. Ім. купити в касі емігрантськ. станції абет, який є відносна-

Що діється в світі.

/Огляд подій від 17-24. лютого 1946/

"Війна у темряві!" Великого шуму в світі наробила справа викриття шпигунської організації в Канаді. Слідство ведеться в строгій тайні та про перебіг слідства постійно є інформовані уряди Америки та Англії. Шпигунська організація мала за завдання викрасти тайну атомової енергії. Міністер Бернс заявив, що цілковиту тайну атомової енергії має тільки США, а ні Канада ні Англія не мають у тій матерії вичерпуючих інформації. За неофіційними відомостями канадійської преси шпигунська організація була пов'язана зі советською місією. Багато осіб є арештованих.

Заступник народнього комісара закордонних справ СРСР Лозовський передав представникові Канади в Москві Мейранду ноту советського уряду, в якій кається, що під кінець війни окремі працівники воєнних частин одержали від своїх канадійських знайомих деякі матеріали, що не мають "большого интереса для Советського Союза". Далі в ноті стверджується, коли ця справа стала відома советському урядові, негайно відкликано військового аташе з Канади, щоб не давати причин до підозрінь.

Далі нота стверджує, що розгорнута в зв'язку з тою аферою проти советську кампанія в пресі та радіо можна тільки розуміти, як відплату за це, що делегати СРСР виступали на пленумі ООН в обороні малих держав та демократії а тим самим нанесли шкоду друзям пана Кінга.

У згаданій ноті советський уряд заявляє, що уряд Канади повинен був перед проголошенням цієї афери прилюдно порозумітися з урядом СРСР.

21. ц. м. зібрався уряд Канади для обговорення ноты советського уряду.

През. Трумен заявив політичним кругам, що згадана шпигунська афера нікого не обжаловує і тому не може бути ніякого розриву дипломатичних зносин між Канадою та СРСР. Канада дасть відповідь на советську ноту поєно по закінченні слідства.

Дня 23. 2. заявив на пресовій конференції през. Трумен, що тайна атомової енергії є достатньо хоро-нена.

Китай далі клекотить. Війна між комуністичними військами та військами Чан-Каі-Шака вибухла наново. Тереном боїв стала Маньчжурія. Один генерал комуністичних військ заявив, що боротьбу будуть провадити до тих пір, поки Центральне Правительство не згодиться на співпрацю з комуністами. Далі він підчеркнув, що перемир'я з Центральним Правительством не відноситься до Маньчжурії.

Американська преса багато присвячує уваги подіям у Китаї. "Нью-Йорк Геральд" стверджує, що відносини між Америкою та СРСР є залягані від ходу подій в Китаї. Тих самих поглядів є "Вашингтон Пост", який стверджує, що східна азія є одинокою точкою, де перехрещуються інтереси Америки та СРСР.

З Китаю повідомляють, що СРСР не відповіло на ноту про випровадження советських військ з Маньчжурії. Бої в Маньчжурії поширюються на південь від Мукдену.

В цілому Китаї проходять студентські демонстрації проти нововведення советських військ з Маньчжурії. 23. 2. коло 8-ох тисяч демонстрантів розгромило бюро комуністичної газети й старались дістатись під советське посольство. Один з демонстрантів дістав дозвіл переговорити з представником советського посольства. Він заявив домагання негайного випровадження советських військ із Маньчжурії. Натомість комуністичні генерали зі своєї старони заявили, якщо правительство хоче з ними співпрацювати, то мусить найперше перевести слідство відносно всіх подій та покарати винних.

Студенти китайських університетів застрайкували.

Вокруги військових частин ген. Андерса Югославянський уряд зловив меморандум, в якому кається, що польські військові частини ген. Андерса загрожують безпеці Югославії.

На питання кореспондента газети "Дайлі Телеграф" в інтерв'ю з ген. Андорсом, той відказався висловити свій погляд на югославянський меморандум. А на питання, чого

чого його жовніри не люблять СССР, відповів: "Нші воєни не мають ніяких симпатій до комунізму так, як вони його добре знають. Ми боролись за вільну Польщу, але її в нас немає. Із 50 тисяч жовнірів армії ген. Андерса добровільно зголосилося до повороту додому тільки 210 жовнірів."

У палаті послів міністр Бевін взяв в оборону жовнірів ген. Андерса. Він заявив: "Польська армія буде розпущена, але польські жовніри мусять мати гарантію про цілковиту їхню безпеку та рівноправність з другими громадянами. Без тої гарантії я - казав далі міністр Бевін - не могу відправити людей в пашу вояка, бо цьому навіть наша релігія противиться." На питання одного з депутатів, по він розуміє під пащою вояка, міністр Бевін відповів: "Голод, безробіття і т.д." Підсумки праці Організації Об'єднаних Націй, американська преса переводить підсумки праці ООН. Газета "Нью-Йорк Таймс" підкреслює, по такі важкі питання, як створення шантажової комісії, вибір членів у комісію атомової енергії та розподіл контингенту військ для кождої держави, не були рішені. Газета "Вашингтон Пост" стверджує, по Рада Безпеки не рішила ні одного спірного питання, по були предметом нарад Ради.

Дебати в палаті англійських послів. Дня 19. 2. волися дебати в палаті послів в Лондоні. Тему становила закордонна політика Англії. Міністр Бевін відповідав на питання одного з послів робітничої партії з приводу арешту декількох польських старшин в Польщі. Арештовані мали при собі англійські документи і більшу кількість доларів. Бевін заявив, по він про цю справу знає з повідомлень польського міністерства безпеки. Далі выяснив, по перед освободженням Польщі дійсно були передані більші суми полякам для боротьби з німцями, після освободження Польщі дальша судьба тих грошей йому не відома.

КОРОТКІ ВІСТІ

/УПС/ Епископ Прайзінг в Берліні проголосив пастирський лист, у якому стверджує, по рада міста Берліна усуває зі шкіл гі рештки науки релігії, по їх не міг усунути гітлеризм. Ствердивши, по виховання без релігії є в діях ості антирелігійним вихованням, епископ Прайзінг закликає родичів підписувати петиції, які домагались би вдержання релігії в школі.

х

/УПС/ Газета "Стар енд Страйтс" доносить, по режим Тита в Югославії створює можливості нової партизантки, цим разом зверненої проти Тита. В горах на південь від Білгороду перебуває ген. Михайлович, прихильник короля Петра з військом, по нараховує 60-70 тисяч бігців. Це військо має добрі сховища та прихильність населення. Діяльність цих нових партизан обмежується покищо до незначних терористичних актів та саботажів. Ген. Михайлович сподіється, по його військо стане осередком до якого весною прилучаться незадоволені маси і він зможе викликати тоді в Югославії революцію та усунути уряд Тита.

х

/УПС/ Чеська влада викрила велику змову проти теперішнього уряду. Цю змову організували еміграційні чеські круги в Лондоні, на чолі якої стояв ген. Л. Прхала. До Чехословацких ці емігранти доставляли велику скількість пропагандивної літератури в близких пушках з ками, чаю та какао. Чеський уряд перетів численні арештування серед членів аграрної та народної партії.

XX

Культурна хроніка:

Нещодавно організувалось в Мюнхені видавництво "Нашим дітям" для видавання дитячої літератури для дошкільного та шкільного віку. Приготовані вже деякі книжки, як народні казки та байки, підручник анг. мови та інше.

XX

Редагує: колегія

Видре: ОУПШ

Тимчасова адреса Редакції та Адміністрації: табор Фоссен, бл. 5, кімн. 118

Winter organization of OUPSH, Room 1 - Fossan - 1945.

XX